

دیسک، مخالف جنگ است!

مترجم: بهرام رحمانی

bamdadpress@swipnet.se

سلیمان چلبی دبیرکل کنفدراسیون سراسری کارگران انقلابی ترکیه (دیسک)، برای بازگشایی شعبه دیسک، سفری به دیاربکر داشت، طی سخنانی گفت، آمریکا، نه تنها عراق، بلکه کشورهای زیادی را مورد تهدید قرار داده است. همچنین این جنگ، مزدبگیران و زحمتشکان منطقه را به فلاکت سوق خواهد داد. از این رو ما نمی‌خواهیم ترکیه، وارد این جنگ شود. چلبی، از دیاربکر، به مرز «هابور» (مرز ترکیه با کردستان عراق) رفت و در آن جا کنفرانس مطبوعاتی برگزار کرد. خبرنگار ما (مجله نکته*)، در رابطه با وقایع منطقه مصاحبه‌ای با سلیمان چلبی، دبیرکل دیسک انجام داده است.

نکته: چرا کنفرانس مطبوعاتی خود را در مرز «هابور» برگزار کردید؟ چرا به جنگ «نه» می‌گویید؟

سلیمان چلبی: ما به عنوان هیات دبیران دیسک، خواستیم با برگزاری کنفرانس مطبوعاتی در جایی که ترکیه و عراق همدیگر را در آغوش گرفته‌اند، صدای خود را به گوش جهانیان برسانیم. ما به عنوان تولیدکنندگان نیازهای انسانی که هر روز چرخ تولید اجتماعی را به حرکت در می‌آوریم، به جنگ نه می‌گوییم. به جنگ نه می‌گوییم به دلیل این که جنگ، یعنی مرگ و ویرانی. این را ما کارگران بهتر می‌دانیم. ما که رنج و درد از دست دادن فرزندان و برادران خود را تجربه کرده‌ایم به جنگ نه می‌گوییم.

ما نمی‌خواهیم قاتل همسایه‌هایمان باشیم و نه می‌خواهیم با جسد فرزندانمان در تابوت روبه‌رو شویم. ما می‌خواهیم در صلح و برادری زندگی کنیم.

نکته: به نظر شما دلیل اصلی این جنگ چیست؟

چلبی: ما و همه جهان می‌دانیم که هدف از این جنگ نه صرفاً برای برکناری صدام و نه نابودی سلاح‌های کشتار جمعی است، بلکه این جنگ، با هدف‌های اقتصادی و برای تسلط به منابع نفت

صورت می‌گیرد. آری می‌خواهند به خاطر درآمدهای نفت، بی‌رحمانه و غیرانسانی، هزاران پیر و جوان را کشتار کنند.

آری، بیمارستان‌ها، کارخانه‌ها، و کوتاه سخن هر آن‌چه که زندگی بر روی آن بنا شده است، نابود سازند. ما نمی‌خواهیم نظاره‌گر این جنگ کثیف، بی‌رحم و غیرانسانی باشیم. ما نمی‌خواهیم با سکوت خود شریک جرم باشیم. ما در مقابل این جنگ، سکوت نمی‌کنیم و تماشای نیز نمی‌باشیم. ما باید جلو این نسل‌کشی وحشیانه را بگیریم. ما باید صدای خود را رساتر سازیم. ما نمی‌خواهیم شریک ناله و فریاد مردم عراق باشیم، ما می‌خواهیم در شادی و هلهله این مردم شریک باشیم. ما باید بر علیه جنگ آمریکا و سلطه آن بر جهان، به پا خیزیم. ما باید در مقابل همه کسانی که پا خیزیم که خود را برای تحمیل سلطه و آقایی خود بر جهان بشری آماده می‌کنند.

نکته: ادعا می‌شود که اگر آمریکا، خواسته‌های خود را به مرحله اجرا بگذارد، کشورمان با بحران اقتصادی روبه‌رو خواهد شد. در چنین شرایطی یا باید وارد جنگ شد و یا چگونه بر بحران اقتصادی غلبه کرد؟

جلبی: رشوه‌ای را که پیشنهاد کرده‌اند باید بر صورت‌شان کوبید، ما باید بگوییم این مردم و کشورشان فروشی نیست. آری این جنگ یک فلاکت است، تناه بحران اقتصادی نیست، بلکه نابودی اجتماعی و ویرانی را به بار می‌آورد. بمب‌هایی که بر سر مردم عراق ریخته خواهد شد، شهروندان ما، تاوان عظیمی در ازای آن پرداخت خواهند کرد. هنوز جنگ خلیج را فراموش نکرده‌ایم، گفته بودند یکی را بگذارید و در عوض سه تا بگیرید، در حالی هنوز هم نتوانسته‌ایم باخت اقتصادی را جبران و حتا قرض‌های خود را پرداخت کنیم. شهروندان ما، از خانه و کاشانه خود آواره شدند و هنوز نتوانسته‌ایم خانه و کاشانه آن‌ها را ترمیم کنیم. مراکز تولیدی مان تعطیل شد و مراکز جدید هم بازتولید نشد. کارمان را از دست دادیم و کار جدید پیدا نکردیم. اندازه تکه نان مان کوچک‌تر شد و حتا بعضی مواقع آن را نیز نتوانستیم تهیه کنیم. اکنون باید به یک کودتا و بحران بزرگ تن بدهیم. چرا که برای سود شرکت‌های آمریکایی، ما باید به فقر و فلاکت محکوم شویم.

نکته: آمریکا، بی‌وقفه به تجمع نیروهای خود در منطقه ادامه می‌دهد. ادعا می‌شود که احتمال دارد هر لحظه جنگ آغاز شود. آیا در چنین وضعیتی اقدام برای جلوگیری از این جنگ دیر نشده است؟

چلبی: هیچ چیز برای مقابله با جنگ دیر محسوب نمی‌شود. مجلس را به احساس مسئولیت دعوت می‌کنیم. ما از نمایندگان مجلس می‌خواهیم که تمام سعی و کوشش خود را برای جلوگیری از شرکت ترکیه در جنگ به کار گیرند. ما می‌خواهیم فریاد پر مهر و محبت آمیز ما، به گوش مردم عراق برسد.

نکته: موقعیت سازمان دهی و تشکل یابی دیسک، در غرب کشور چگونه است؟

چلبی: پس از دوره طولانی بازگشایی مجدد شعبه دیسک در شهر دیاربکر، برای تشکل یابی کارگران حائز اهمیت است و برای فدارسیون ما یک موفقیت به حساب می‌آید. به ویژه عضویت سندیکای «کار عمومی» در صفوف دیسک، یک پیروزی مهم برای کارگران منطقه است. در یکی دو سال اخیر حدود دو هزار رفیق فعال و سازمان ده محلی به میان ما آمده است. در ۷۰ مرکز تولیدی که تشکیلات داریم، کارگران ۶۰ مرکز از انعقاد قراردادهای دسته جمعی برخوردار شده‌اند و در مورد بقیه نیز تماس‌ها و تلاش‌ها ادامه دارد. ما باور داریم که هر چه موقعیت اقتصادی منطقه بهتر شود و مراکز صنعتی، کارخانه‌ها، کارگاه‌ها گسترش می‌یابد، به همان نسبت رفقای کارگر ما نیز به صفوف ما خواهند پیوست. بدین ترتیب ما آگاه هستیم که شعبه دیاربکر ما، مسئولیت سنگینی به عهده دارد و باور داریم که رفقای ما در این جا موفق خواهند شد.

نکته: چگونه شعبه‌های محلی را با برنامه ریزی‌های عمومی و سراسری دیسک هماهنگ می‌کنید؟

چلبی: مطلع هستیم که کشورمان از یک بحران اقتصادی بزرگ عبور کرده است و فشار این بحران را نیز بر دوش ما کارگران انداختند. این بحران در جبهه ما زخم‌های عمیق اقتصادی، اجتماعی و فقر و فلاکت بی‌سابقه به وجود آورد و بی‌کارسازی‌ها و دستمزدهای کم با مالیات‌های بالا کمرشکن شد. برای فرزندان مان نمی‌توانیم یک آینده امیدوار کننده‌ای ترسیم کنیم و تازه قبل از این که فرزندان مان چشم به جهان بگشایند برای آن‌ها کوهی از قرض به بار می‌آوریم.

احزابی که با ادعای راه حل و بهبود شرایط به حاکمیت می‌رسند، کاری می‌کنند که مردم آرزوی سیاست‌های احزاب حاکم سابق را آرزو کنند. به خواسته‌ها و مطالبات ما جواب داده نمی‌شود. توزیع ناعادلانه ثروت و مالیات‌های سنگین ادامه می‌یابد و برای تامین نیازهای مزدبگیران هیچ کاری انجام نمی‌گیرد. در این میان موانعی که بر سر راه متشکل شدن، انعقاد قراردادهای دسته جمعی و حق

اعتصاب مان وجود دارد، دست‌های مزدبگیران را می‌بندد. کارفرمایان به بهانه بحران اقتصادی به دنبال تغییر قانون کار به نفع خود می‌دوند. صرفه‌جویی‌های اجباری و بی‌حساب و کتاب پایان‌پذیر نیست. سرمایه‌گذاری نمی‌کنند، مراکز جدید کار باز نمی‌کنند، چرا که صندوق بین‌المللی پول تمام امکاناتی را که موجود، می‌خواهد: «پرسنل را کم کنید؛ دستمزدها را افزایش ندهید و حقوق خدمات اجتماعی قطع کنید و به ما بدهید». در حالی که انتظار داریم مشکلات مان کم‌تر شود، با مسائل جدید روبه‌رو می‌شویم که این هم نگرانی و ناراحتی ما را افزایش می‌دهد، به این مشکلات گوناگون، اکنون نیز مشکلات جنگ را اضافه کرده‌اند.

ما آرزوی مان این است که جامعه آزاد و مستقل داشته باشیم؛ تبعیض و نابرابری منطقه‌ای رفع شود؛ عدالت اجتماعی برقرار گردد و به عنوان شهروندان متساوی‌الحقوق در صلح و صفا زندگی کنیم.

۱۸ مارس ۲۰۰۳

* ترجمه از: مجله ترکی نکته، چاپ استانبول، فوریه ۲۰۰۳